

Η ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΛΕΣΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΜΕ ΤΙΣ ΓΑΛΑΖΙΕΣ ΖΩΝΕΣ

Η παράξενη «Λέσχη τών Αυτοκτονούντων» τής Νέας Ύρκης. Μιά επίσκεψις στο άδυτο τού Μεσσία Ρίτσαρντ Ντόρν. Η αυτοκτονία τής Μαϊού Ρόζμπαχ. Τά θαύματα τού Άμερικανού άπεσταλμένου τού Θεού. Μιά παράδοξη συνεδρίασις τής «Λέσχης τών Αυτοκτονούντων». Το φειδί με τὸ δηλητήριο, κτλ.

ΝΑΣ διάσημος ψυχίατρος, ὁ Άμερικανὸς δόκτωρ Τζαίμης Μπρούλ, σὲ μιὰ διάλειψι πού ἔκανε τὸν περασμένο μῆνα στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τής Νέας Ὑόρκης, ὑπεστήριξε τί ἐπὶ δέκα ἀνθρώπων, ὁ ἕνας τουλάχιστον παρουσιάζει σημεῖα πνευματικῆς ἀνισορροπίας! Εἶνε δηλαδή τρελλός... Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι ἡ τρελλα, ὅπως κι' ὅλες ἡ ἀρρώστειες πού μασιτίζουν τὸν κόσμο, ἔχει διάφορες κλίμακες καὶ παραφάδες κι' ἔτσι εἶνε δύσκολο νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς τὴν ἀνισορροπία ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ὑγεία. Μιά τέτοια ἀκριβὴς περίπτωση εἶνε κι' αὐτὴ πού θὰ ἀκριβῶς περιπτώσις εἶνε κι' αὐτὴ πού θὰ ὡς διηγηθῶμε πιο κάτω. Ὁ ἥρωας τῆς εἰς ἡμεῖς ἕνα ἀπὸ τοὺς δημοφιλέστερους ἀνθρώπους τῆς Ἀμερικῆς κι' ἔχει στρατιὰ δόκλιηρα ἀπὸ θαυμαστά καὶ θρησκευτικὸς ὁπαδοὺς.

Εἶχε τὴν τύχη νὰ τὸν γνωρίσω ἐδὼ κι' ἔξῃ μῆνες στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἐνα βράδυ καθόμουν στὸ μπᾶρ «Σέλεκτ» τὸν φίλο μου Χάρρυ Γούντλεϋ, ἕνα πολυκατομιμοῦσῳ τῆς Πέμπτης Λευφῶρου, γνωστὸ γιὰ τίς παραξενιές του καὶ τίς ἰδιοτροπίας του. Εἶχαν πειτὸ τὸ τέταρτο γουόσκυ, ὅταν ἄξαφνα ὁ Γούντλεϋ ἔβλεψε τὴν ἀνιωματικὴ σιμπὴ του:

—Ὅλος ὁ κόσμος εἶνε τρελλὸς ἐδῶ μέσα, μοῦ εἶπε, με μιὰ σοβαρότητα, πού μοῦ προέβηκε ἀτάλληλη. Ἀπὸ τὸ γκαροῦνι πού μοῦ σερβίρει ὡς ἐκείνου τὸν πελάτη πού διαθάζει ἡσυχία τὴν ἡμερησίαν του, ὅλοι εἶνε τρελλοί! Δὲν ἔχεις, παρά νὰ ρίξῃς μιὰ ματιὰ γύρω σου!...

Περίεργος κῆρυτα δεξιὰ κι' ἀριστερά, με δὲν εἶδα τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ τὸ παράδοξο. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή βρισκόντουσαν μέσα στὸ μπᾶρ ἕκατό περίπου ἄνδρες τοὺς ἦσαν ντυμένοι με μιὰ ἐξαιρετικὴ κομψότητα καὶ μιλοῦσαν τόσο διακριτικὰ, πού θὰ μπορούσε κανεὶς ν' ἀκούσῃ ἀκόμη καὶ τὸ πᾶσιγμα μιᾶς μιῆρας.

—Μὰ πού βρισκόμαστε λοιπόν; ρώτησῳ τὸν Γούντλεϋ.

—Στὸ «Σέλεκτ», ἀγαπητὲ μου, στὸ ἀριστοκρατικότερο μπᾶρ τῆς πόδας. Στὸ «Μπᾶρ τῶν Αυτοκτονούντων»!...

Τινάχτικα ἀκατάλληλος ἀπὸ τὸ κῆρυτα μου.

—Στὸ «Μπᾶρ τῶν Αυτοκτονούντων»; τὸν ρώτησα, με πιστεύοντας σ' αὐτὰ μου.

—Μὰ, ναι, ναι... Πόσο καιρὸ εἶσαι στὴ Νέα Ὑόρκη; μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου με ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

—Τρεῖς μῆνες.

—Καὶ δὲν ἔφερις ἀκόμη τὴν περιφημὴ «Λέσχῃ τῶν Αυτοκτονούντων» καὶ τὰ «Μπᾶρ» τῆς, ὅπου πηγαίνουν γιὰ νὰ μελαγχολήσουν ἀπὸ κοινοὺ τὰ μέλη τῆς; Τί ἐξέλεπες λοιπόν τόσοσ μῆνες; Τοὺς οὐρανοῦστες; Εὐτυχῶς εἶνε καιρὸς ἀκόμη... Ἐξέλεπες σὲ σπᾶσι τὸν σὲ μερικὸς τρελλοὺς φίλους μου. Θὰ δῆς ὅτι εἶνε ὅλοι τοὺς εὐχάριστοι ἀνθρώποι...!

Κι' ὁ Γούντλεϋ με γνώρισε πρᾶγμα, σ' ἕνα τραπέζι, σ' ἕνα μηχανικὸ, σὲ δύο κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας καὶ σὲ μιὰ ἀπὸ τίς καλύτερες χορεύτριες τού Μπροντγουαίη.

—Πότε θ' αυτοκτονήσετε; με ρώτησε ἡ μιὰ ἀπὸ τίς πιο ὡμορφες κυρίες.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν περῖνεμα μιὰ τέτοια ἐκπληκτικὴ ἐρώτησι. Προσπάθησα λοιπόν νὰ δικαιολογηθῶ:

—Ὡ, κυρία μου, ἡ ζωῆ...

Ὁ Γούντλεϋ ὅμως με πρόλαβε καὶ διᾶρθεσε τὰ πράγματα:

—Ὁ φίλος μου, τῆς εἶπε, εἶνε ἀκόμη νεοκῶσιτος κι' ἔτσι δὲν ἔχει καταλάβει τὴ βαθειὰ κι' ἀπολυτικὴ σημασία τῶν κηρυγμάτων τού Μεσσία...!

—Μὴ ξεχάσετε τότε νὰ τὸν πάρετε ἀπὸ τὴν ἑσπῆρα. Δὲν πρέπει νὰ χᾶσετε αὐτὴ τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία... Ξερετε βέβαια ὅτι θ' αυτοκτονήσῃ, ἡ Μαϊού Ρόζμπαχ...!

Ἀπὸ εὐγένεια, εὐχάριστος τὴν ὡμορφ

κυρία γιὰ τὸ ἔνδιαφέρον πού ἔδειχνε γιὰ μένα καὶ σκανδαλισμένος τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θ' ἀκολουθοῦσα τὸν φίλο μου Χάρρυ Γούντλεϋ στὴ «Λέσχῃ τῶν Αυτοκτονούντων», γιὰ νὰ με χᾶσω τὸ θέαμα τῶν τελευταίων στιγμῶν αὐτῆς τῆς ἐκκεντρικῆς Μαϊού Ρόζμπαχ, πού μοῦ ἦταν τελείως ἀγνωστῆ.

Τὴν ἄλλη μέρα πέρασα πάλι ἀπὸ τὸ «Σέλεκτ», ὅπου με περιμένε ὁ Γούντλεϋ.

—Ἐλα μαζί μου, μοῦ εἶπε. Σοῦ δίνω μιὰ συμβουλή: νὰ με παραξενυθῆς γιὰ τίποτα καὶ νὰ με γουρλώνῃς τὰ μάτια σου. Πρὸ πάντων με μὴ φανερώσῃς σὲ κανένα ὅτι δὲν εἶσαι ἀπὸ τοὺς «πρωτοῦς». Κινδυνεύεις νὰ δολοφονηθῆς τὴν ἴδια στιγμή...

Ἐγὼτε λοιπόν ἀπὸ μισὴ ὥρα, τὸ αυτοκτονικὸ τὸ Γούντλεϋ σταμάτησε στὴν εἰσοδὸ ἑνὸς μεγάρου. Στὴν πόρτα διάβασα τὴν ἐπιγραφὴ τῆς ἀστραφτερῆς μπρούτζινῆς πλάκας: «Δ Ὁ Κ τ ω ρ Ρ ἴ τ σ α ρ ν τ Ν τ ὀ ρ ν. Ἀ π ε σ τ α λ ἔ μ ὀ ν ο ς τ οῦ Κ υ ρ ἴ ο υ».

Ὁ φίλος μου χτύπησε τρεῖς φορὲς συνηματικὰ, τὸ κουδούνι. Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀμέσως καὶ πέρασαμε στὸ διάδρομο, ἀνεβῆκαμε μιὰ γυριστὴ σκάλα καὶ μπήκαμε σ' ἕνα σαλόνι, ὅπου δύο χαριτωμένες γυναῖκες πῆραν τὸ καπέλλο μας καὶ τὸ παλὸ μας καὶ μες πέρασαν στὴ μέση, πᾶνω ἀπὸ τὸ σακκάκι, μιὰ πλατεῖα γαλαζία ζώνη. Ἐπειτα παραμέρισαν ἕνα βαρὺ παραπέτασμα ἀπὸ γαλαζίο βελούδο καὶ μπήκαμε ὡς μιὰ ἀπέραντι καὶ σκοτεινὴ αἴθουσα. Ἦταν τόσο σκοτεινὰ, ὅστε δὲν μπορούσα νὰ ἀντιληφθῶ τίποτα. Σιγα-σιγα ὅμως τὰ μάτια μου ἄρξισαν νὰ συνηθίσουν. Ἐτσι κατῶρθωσα νὰ διακριθῶ ὅτι ἡ αἴθουσα εἶχε τουλάχιστον τριάντα μέτρα μήκος. Στὸς τοίχους τῆς δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διακόσμηση, παρά μόνον μερικὲς γαλαζιῆς λουριδὲς ἀπὸ μεταξωτὸ ὄψασμα. Δὲν ὑπῆρχε ἐπίσης κανένα παράθυρο. Στὸ ταβάνι, οἱ δύο πολυέλαιοι ἦσαν σβηστοί. Ἡ ἐπίπλαση οἱ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μερικὰ στασιδα. Στὸ βάθος ὑψωνόταν ἕνας μαῦρος βήκος πού φωτίζονταν ἀμυδρὰ ἀπὸ μερικὰ κεριὰ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι βρισκόταν σὲ μιὰ παράξενη ἐκκλησία.

Ἐκεῖνο δὲ πού μεγάλωνε αὐτὴ τὴν ἐντύπωση, ἦταν ἕνας τεράστιος σταυρός, ζωγραφισμένος στὸν τοίχο τού βήκου. Ἐνα πλῆθος ἀπὸ γυναῖκες κι' ἄνδρες πού φοροῦσαν μιὰ γαλαζία ζώνη, προσευχόταν σὲ παράξενες στάσεις. Ἄλλοι ἦσαν γονατισμένοι, ἄλλοι ἔρθιοι, ἄλλοι ἐξαπλωμένοι ἀνάσκελα κι' ἄλλοι καθισμένοι σ' ἐπιπέδους τους. Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἑξαφικὰ ἕνα ἀρμόνιο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀναφαν οἱ δύο πολυέλαιοι καὶ φώτισαν ἀπλετα τὴν αἴθουσα. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τώρα ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ, μονότονα: —Κύριε, Κύριε, λύτρωσον ἡμᾶς.

Κύτταξα στὸ βάθος τῆς αἰθούδας: ἦταν ἕνα ἱερὸ. Ἀπέναντι σ' αὐτὸ, ἦταν ντυμένος ἕνας ζανθὸς νέος με τόσο μακρὰ μαλλιά, ὅστε τὸ σκέαζαν τοὺς ὤμους. Ὁ νέος προσευχόταν... Ἦταν ὁ «Μεσσίας»! Ὁ δόκτωρ Ρίτσαρντ Ντόρν, δηλαδή ὁ πρόεδρος τῆς «Λέσχης τῶν Αυτοκτονούντων»...

Σὲ λίγο ὁ «Μεσσίας» τελείωσε τὴν προσευχὴ του καὶ σηκώθηκε. Ἦταν λεπτός, ψηλὸς καὶ φορούσε ἕνα κρόσι κοστούμι. Τὸ ἀνοικτὸ ἄσπρο ποικιμὸς τὸ ἄφηνε νὰ φαίνεται τ' ἄδύνατο κι' ἀσκητικὸ στήθος του. Εἶχε μέτωπο στενὸ, μὴ πλατεῖα καὶ μαγουλά ἀδύνατα καὶ ἐυρησμένα. Τὰ μάτια του ἦσαν γαλανὰ κι' εἶχαν μιὰ ἀπερίγραπτὴ ἔκφρασι τρελλοῦ...!

—Μις Μαϊού Ρόζμπαχ! φώναξε με μιὰ παράξενη φωνή.

Μιὰ νεαρὰ κι' ὡμορφὸ τότε Ἀμερικανίδα, σταμάτησε νὰ λῆ τίς ἀκατάλλητες προσευχῆς τῆς καὶ πλησίασε πρὸς τὸ μέρος του. Ἦταν ντυμένη μ' ἐξαιρετικὴ κομψότητα. Φορούσε μιὰ βαρύτερη τουαλέτα.

—Μις Μαϊού Ρόζμπαχ, τῆς εἶπε πάλι ὁ δόκτωρ Ντόρν, ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ἀπολυτρώσεως.

Ἡ νεαρὰ Ἀμερικανίδα παρατήρησε, σὴν νὰ ζαλιόστηκε. Ἐπειτα ὅμως γονάτισε μπροστὰ του κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ὁ «Μεσσίας» τότε κρατοῦσε στὰ χέρια του

Τρεῖς ἄνθρωποι ἔτρεξαν καὶ τὴ σηκώσαν

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Κάποτε έγινε στο Σικάγο ένας περιεργότατος διαγωνισμός. Σύμφωνα με το πρόγραμμα του διαγωνισμού αυτού, όποια γυναίκα θα μπορούσε, μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας, να χύσει τα περισσότερα δάκρυα, χωρίς καμιά αίτια, θάπαιρνε 100 δολάρια κι' ένα χρυσό μετάλλιο, ως πρώτο βραβείο. Εκείνη που θάρχότανε δεύτερη, θάπαιρνε 50 δολάρια κι' ένα άσημη του μετάλλιο, κι' η τρίτη 25 δολάρια κι' ένα μπρούντζινο μετάλλιο.

Στον διαγωνισμό αυτόν έλασαν μέρος 130 γυναίκες, τις οποίες εξετάσανε προηγουμένως οι γιατροί για να πιστοποιηθή η ύγεία τους.

Το πρώτο βραβείο λοιπόν το πήρε μία γεροντοκόρη, η μίς Γκρήν, η οποία στο διάστημα των πέντε λεπτών έχυσε τριάντα δυο δάκρυα! Το δεύτερο βραβείο το πήρε μία παντρεμένη που έχυσε, στο ίδιο διάστημα, δέκα έννηα δάκρυα, και το τρίτο ένα κοριτσάκι δεκατριών χρόνων που έχυσε δεκαπέντε δάκρυα.

Η προσπάθειες εξ' άλλου μερικιών γυναικών πούλαθαν μερος στο διαγωνισμό να δακρύσουν, ήταν τόσο καμικές, ώστε οι θεαταί ξεκαρδιστήκανε στα γέλια. Πολλοί μάλιστα απ' αυτούς μετανοιώσανε που δεν έλασαν μέρος στο διαγωνισμό, γιατί απ' τα πολλά γέλια είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα τα μάτια τους.

Κάποτε, ένας απ' τους διασημότερους Άγγλους συγγραφείς, πήρε ένα γράμμα, χωρίς γραμματόσημο. Του το είχε στείλει μία θαυμάστριά του και τον παρακαλούσε να της στείλι το τελευταίο του βιβλίο, γιατί, τάχα, ξέν μπόρεσε να το βρη στα βιβλιοπωλεία.

Ο συγγραφέας τότε της έστειλε την ακόλουθη απάντησι:

«Αγαπητή κυρία,

«Φαίνεται πως όχι μόνο το βιβλίο μου, αλλά και πολλά άλλα πράγματα, που υπάχονταν παντού, δεν υπάχουν στην εύλογημένη πόλι που μένετε. Απόδειξις ότι δεν βρήκατε ούτε ένα γραμματόσημο. Έγώ, όμως, κατορθώσα να προμηθευθώ ένα αντίτυπο από το εγχο μου, καθώς κι' ένα γραμματόσημο. Αντιζώως όμως, παθηνά δέν βρήκα γλιστή για να το παζετώσω. Αν λοιπόν τά καταφέρετε να μου στείλετε σεις λίγη γλιστή, σάς υπόσχομαι ότι θα σάς το στείλω».

Ένα χρυσό κύπελλο...

—Το κρασί είνε δηλητηριασμένο... μου ξέγηνησε με μία παράξενη φωνή ο Γούντλεϋ.

Η ώμορφη μίς Ρόζμπαχ το πήρε, το έφερε στα χείλη της και το άδειασε με μία εκπληκτική ψωφανία μπροστά σ' όλους τους τρελλούς με τις γαλαξίες χρώμας που φιθιρίζαν με κακινυλί:

—Ο Θεός άς συντρίψει τους άπίστους!...

Η νεαρά Άμερικανίδα, ύστερα από λίγα λεπτά, κυλιστήκε αναίσθητη στο πάτωμα. Τρεις άνθρωποι άμέσως έτρεξαν, την σηκώσαν με σεβασμό και την μετέφεραν στο «κρεβάτι του θανάτου»...

«Επειτα οι πολυέλαιοι έσβησαν πάλι και τότε μέσα σ' έκείνο το σκοτάδι, ό «Μεσοσίας» άρχισε ένα τρελλό κι' άσυνάρτητο κήρυγμα:

—Εγώ, ο δόκτωρ Ρίτσαρντ Ντόρν, ό άπεισταλμένος του Θεού και Μεσοσίας, έρχομαι να σάς αναγγείλω την άρχή νέας έποχής στην ιστορία της ανθρωπότητος...

Δέν άντεχα περισσότερο... "Όταν θγήκαμε από έκείνο το μάγαρο, πήρα μία βαθειά άναπνοή και κούταξα το φιλο μου σαν χαμένος...

—Λοιπόν; με ρώτησε. Σου άρεσε ο Μεσοσίας μας;

—Δέν λές καλύτερα ο δολοφόνος σας!...

—Ο Χάρρυ Γούντλεϋ άρχισε να γελάει.

—Ο δόκτωρ Ρίτσαρντ Ντόρν, μου ειπε, δέν δολοφονεί, αλλά γιατρείει τους ανθρώπους από τις άρρώστιες της ψυχής. Η Μαϊύ Ρόζμπαχ είχε βαρεθη τη ζωή της! Ο Μεσοσίας μας λοιπόν της έδωσε ένα δυνατό...ναρκωτικό κι' όχι δηλητήριο, όπως σου ειπα για να σε τρομάξω... "Υστερα από τρείς μέρες η Μαϊύ Ρόζμπαχ θά ευπνήση κατάπληκτη και θα δη τον κόσμο μ' άλλα μάτια...

Καταλαβαίνει τώρα κανείς την έπιτυχία του δόκτωρα Ντόρν. Ποιός άνθρωπος σήμερα δέν θέλει να βυθιστή, έστω και για τρείς μέρες μόνο, σ' ένα λήθαργο για να ξεγάζη τις στενωγίες της ζωής; Γι' αυτό, η παράξενη αυτή «Λέσχη των Αυτοκτονούντων» έχει σήμερα πάνω από 30.000 μέλη κι' είνε η πιο έκκεντρική κι' η πιο παράξενη λέσχη απ' όσες υπάρχουνε στον κόσμο.

ΠΙΕΡ ΛΑΣΣΕΡ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Μετά τόν θάνατο του Άλ. Κουμουνδούρου, 'Ο κωχός για την άρχηγή του Κόμματος. Οι τέσσερες...νυμφιοι. Πώς έπεκρατήσαν ό Δηληγιάννης. Μιά άγύρευσις που καταλήγει σε θρίσμη. 'Ο Δηληγιάννης για τις άπίστιες και τις κακοήθειες των πολιτικών. Η περιδείξις του Δηληγιάννη. 'Ο έλαχεδημαρχος.

"Όταν άπέθανε ο άείμητος Α. Κουμουνδούρος, τέσσερες απ' τους όπαύους του φιλοδεξιάσαν να τόν διαδεχθών στην άρχηγή του κόμματός του. Ήσαν δέ αυτοί ο Σωτηρόπουλος, ο Άθ. Πετιμεζάς, ο Άντ. Μαυρομιχάλης και ο Θ. Δηληγιάννης. Καί οι τέσσερες τους είχαν περίπου ίση έπιρροή στους Κουμουνδουρικούς κι' ό καθένας τους είχε αρκετούς βουλευτές μαζί του. Η φαγωμάρα τους λοιπόν για την άρχηγή, μέρα με την ήμέρα, γινότανε περισσότερο πεισματώδης. Κι' άδέν συνέβαινε σε μία συνεδρίασι της Βουλής που γινότανε συζήτησις για τα οικονομικά προβλήματα της χώρας μας, να άμειθ ό Δηληγιάννης άπάνω στο θέμα και να μιλήρη εκ του προχείρου, με μία έμβριθεια που έπροξενησε κατάπληξι σ' όλους, το κόμμα το Κουμουνδουρικό μοιραίως θά διαλύοτανε.

"Όταν τελείωσε την μημενιώδη αυτή άγόρευσι του ό Δηληγιάννης, τόν διαδέχτηκε στο βήμα ο Άντ. Μαυρομιχάλης, ό όποιος ειπε ότι τους άρχηγούς των κομμάτων τους αναδεικνύει το βήμα της Βουλής, κι' έδήλωσε ότι, ό ίδιος, μαζί με τους φίλους του, διαγκωριζεί ως άρχηγό του τόν Δηληγιάννη.

Θέλλια χειροκροτημάτων ξεσπασε τότε μέσα στην άβουσα της Βουλής κι' όλοι οι βουλευταί ξήτησκραύγασαν τόν άνδρα που έπεθλήθη, σε μία στιγμή μέσα, με την μόρφωσί του και την κρίσι του.

"Έτσι, το Κουμουνδουρικό κόμμα ενώθηκε γύρω απ' τόν Δηληγιάννη ό όποιος από τότε έμεινε άρχηγός του.

Ο Δηληγιάννης ούδέποτε συγχώρεσε τους φίλους του που του κάνανε πολιτικές άπίστιες, καθώς και τους πολιτικούς αντιπαλούς του, που του προσβάσαν την πολιτική του τιμή.

Σχετικά μ' αυτό, ειπε μία μέρα σε μερικούς φίλους του:

—Οί πολιτικοί άνδρες δέν πρέπει να έγιναι μίστη. Άλλ' ειπέ έπέθελημνεν εις αυτούς δι' άστηράς πειθαρχίας να συγκρατώσι τους φίλους των. Πολιτική δέ πειθαρχία, είνε το μη λησμονείν τ' άποτήματα των πολιτικών αντιπαλών.

Ο Δηληγιάννης ήταν ό μόνος πολιτικός άνδρας που περιώδεσε σ' όλόκληρη την Έλλάδα. Ούτε ό χειμώνας, ούτε ή έλλειψις συγκοινωνίας, ούτε άκόμη ή πολιτικές αντιδράσεις που συναντούσε στα μέρη που πήγαινε, μπορούσαν να τόν έμποδίσουν στα ταξείδια του αυτά. "Ότι δέ έβλεπε κι' ότι άκουγε στις έπαρχιες, το θυμότανε για όλα του τά χρόνια.

Για τη μεγάλη μάλιστα μνήμη του και την ικανότητά του να προσηλυτίζει τους πολιτικούς αντιπαλούς του, διηγούνται το έξης ανέκδοτο:

Μιά μέρα στο σπίτι του, που θρισκόταν στην όδον Ζήνωνος, τόν έπισκέφθηκε κάποιος άγαθός φουσανελλοφόρος. Ήταν ένας δημαρχος ιερωφώτιστος Δηληγιαννικός.

—Ο Δηληγιάννης μόλις τόν ειπε, τού ειπε:

—Ένθυμούμαι την μακαρίτισσα την μητέρα σας. Κατά τόν Μάϊον του 1832, περιώδεύαν, φιλοσοιηνήθη στο σπίτι σας και δέν θα λησμονήσω ποτέ την θαυμασίαν μαγερική σας. Έκλειν την ήμέρα έφαγα δυο πιάτα πατάκι με μπάμιες. Τότε σεις ειλαθε παιδίον άκόμη.

Τότε ο φουσανελλοφόρος δημαρχος, που θυμότανε έπίσης όλα όσα τού ειπε ό άρχηγός του, φώναξε:

—Κύττα, ποιόν άνθρωπο πολεμούσα ως τώρα! Θεέ μου, συγχώρεσέ με!

Κι' από τότε, ύπηρεξε ένας απ' τους πιο φανατικούς φίλους του Δηληγιάννη.

Κάποια φορά πάλιν ό Δηληγιάννης κατώθωσε να κάνη φίλους του τους χωρικούς ένοους δήμου όλόκληρου, γιατί μπροστά τους έφαγε το κεφαλάκι ενός όθελια, άφου το καθάρισε με το σουγιά του, με την ευκολία ενός παληού άρματωλοϋ.

—Τά πλήτη έχουσι μικράς τινας αδυναμίας άθλαθεϊς, έλεγε συχνά ό γηραιός πρωθυπουργός. Τάς αδυναμίας ταύτας, πρέπει να τας θεραπεύη και να τας κατακαυή ό πολιτικός άνήρ...

